

تولید: کارگاه تئاتر

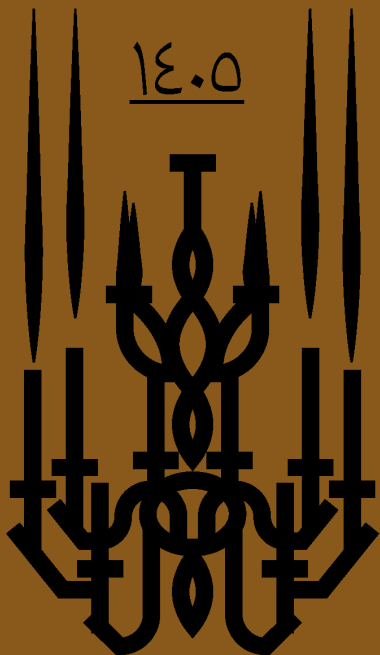
۱۴۰۵

همایون غنی زاده چهارشنبه‌ها

تولید: کارگاه تئاتر

خرداد / تیر

۱۴۰۵

(طراح صدا)

پارسا معتمدآرا

(ساخت تیزر)

امیرحسین نجاج

محمد رضا غلامی

(مدیر تبلیغات)

میثم میرزایی

رعنا نوری

(خیاط)

داوود کیا

(بازیگران)

ایمان فتاحی

حمیدرضا کوهرننگ

امیرعلی بهبهانی

(دستیار)

فرناز توللی

(مشاور هنری)

گلاره کیازند

(برنامه ریز)

مehشید آقاخانی

(طراح گریم)

ماریا حاجیها

(مدیر صحنه)

مهتاب اقبالی

(برنامه ریز صحنه)

یاسمن مومنی

(دستیاران صحنه)

نیلوفر حسین زاده

آیدا ابراهیمی

نیلوفر سراجی

(ساخت عروسک)

مونا رضایی

(مدیر امور فنی)

محسن مهربانی

کارگاه تئاتر

قهری

قالی قهری، قالی ایست که بافنده اش آن را نیمه کاره رها کرده. به علت قهر. مرگ. بیماری. فقر. دعوا. مهاجرت. عزا. جنگ.

یا شکسته شدن رابطه ی روحی اش با کار.

قالی ناگهان متوقف شده و از روی دار بریده شده است. مثل جوانی که ناگهان کشته شده. مثل شهری که ناگهان جنگ زده شده. مثل هنرمندی که ناگهان لال شده.

در این سال ها خیلی از ما هر بار خواستیم چیزی بسازیم، تغییری بدهیم، صدایی بلند کنیم، زندگی ای شکل دهیم یا حتی فقط نفسی تازه کنیم، نیمه ماندیم و از روی دار بریده شدیم.

خیلی از رؤیاها، رابطه ها، گروه ها، نمایش ها و زندگی ها در این سرزمین ناتمام مانده اند. نه به خاطر تنبلی؛ به خاطر فرسودگی روح. ما اینجا یک تئاتر قهری داریم. به فراخور همین روزگار. تئاترهایی که رمق کامل شدن ندارند. نمایش هایی که مثل خود ما زخمی اند. نیمه اند. بریده اند. اما هنوز وجود دارند.

ما اینجا تئاتر را برای فراموش کردن زخم ها ادامه نمی دهیم. برای زندگی کردن کنار زخم ها ادامه می دهیم.

یک روز صبح فهمیدم خودِ بازیگران جوان گروه هم، از نمایش های ناتمامم مهم تر شده اند. مثل رنگ های یک قالی که حتی اگر طرحش نیمه مانده باشد، هنوز زنده اند.

برای همین اینجا هنوز باز است.

ساختمانمان هم قهری ست. حالمان. هوایمان.

و اینجا هیچ چیز کامل نیست و ...